

MARTINA BOUČKOVÁ

Kačenka a rytíř ze Lhotky

ilustrovala
ZUZANA DREADKA KRUTÁ

bambóok

bambôk

MARTINA BOUČKOVÁ

Kačenka a rytíř ze Lhotky

ilustrovala
ZUZANA DREADKA KRUTÁ

*Pro všechny malé i velké čtenáře,
kteří nezapomínají, jak důležité
je opravdové přátelství.*

Neznámý stín za sklem

„**P**avlíku, pojď se mnou na balkón. Pomůžeš mi s věšením prádla,“ zavolala na mě mamka, zatímco já jsem ležel v obýváku na gauči a sledoval na mobilu nejlepší videa o kočkách z celého světa. Smál jsem se, až mi občas nosem projel legrační zvuk. Takové nepatrné zachrochtání. To se mi občas stává, když se chci zasmát, ale smích mi dřív uteče nosními dírkami než pusou.

„No tak, Pavlíku! Jak dlouho mám čekat?“ opakovala mamka.

„Ach jo,“ zamručel jsem a odložil mobil. Proč to musím dělat? K čemu mi to v životě bude? Víím naprosto jistě, že až budu velký, nikdy prádlo věšet

nebudu! A taky nebudu nikdy prát. Některé věci se podle mě dělají naprosto zbytečně.

„Pavlíku, já do tebe vidím!“ zlobila se teď doopravdy. Podle toho, jak se tvářím, mamka hned pozná, že myslím na něco jiného, než bych měl. Prý vypadám, *jako by mi uletěly včely*, protože nedávám pozor a hlavou se mi honí něco, co se jí moc nelíbí. Pak se na mě přilepí tím svým přísným pohledem jako známka na dopis, a to pak ani nemůžu uhnout očima. „Čtu v tobě jako v knize,“ dodává. „Pavlíku, že ti zase hlavou kolují chytré myšlenky, proč bys mi měl vlastně pomáhat?“

No, jo, když to vysvětlí takhle, to je pak jiná. Svěsím ramena. Jedno je jisté, až budu velký, pochopitelně nikdy nebudu věšet prádlo a nikdy si nebudu prát, protože pořád budu nosit to stejné oblečení. Stačí si dát pozor, abych se nezašpinil – vyhýbal se kalužím, blátu... a rajskou při obědě jedl s nataženým krkem, jako když žirafa okusuje listy ze stromu. Pak se nebudu muset převlékat. Byla by to ztráta času. Leda bych se opravdu tak hrozně zašpinil, až by mi

to vadilo. Ale mně obvykle jen tak něco nevadí. A už vůbec ne červené tečky od rajské.

Ale když mamka řekne, že tu vlastně nejde o mě, ale o to, abych jí pomohl, tak to jsem se trochu zastyděl. Ona vždycky ví, jak na mě.

A tak jsem se postavil vedle ní, podával jí kolíčky, které jsem si pro zábavu taky přicvakával na lem trika a rukávů, a dokonce i na pusu – a vůbec mě to nebolelo. A taky jsem se skláněl pro mokré oblečení v prádelním koši. Bývá smotané do tlustého provazu, ale mamka ho dokáže strašně rychle rozmotat a natotata pověsit. Máma musí mít nějaké superschopnosti. Protože když vezmu já tu mokrou ruličku, spíš než bych ji rozmotal, sám bych se do ní zamotal. Mamku to pak rozesměje a myslí si, že to dělám schválně, jen abych ji pobavil.

Balkón máme u nás doma velký. Můžu po něm běhat tam a zpátky, ode zdi na jedné straně až ke stěně na druhé straně, která je celá z mléčného skla, protože za ní stojí další balkón – ten ale patří sousedům. Bydlíme totiž ve dvojdomku. To znamená, že

jsou to vlastně dva jakoby zrcadlově obrácené domy přilepené k sobě jedinou zdí. Jako siamská dvojčata z cihel! Jedna půlka je naše a druhá patří sousedům Kačírkovým.

Na návštěvy k sobě ale moc nechodíme. Víím, že to může znít podivně, obzvlášť pokud jsou hned za zdí, takže je i ledacos slyšet. Třeba televize nebo co si povídáme nebo když přes školní rok trénuju na kytaru. (Ale teď přes léto moc necvičím. Spíš hraju jiné písničky.) Kačírkovi jsou totiž staří lidé, kteří bývají raději sami a v tichu, a já jsem podle táty neposed a mohl bych je prý otravovat.

Pan Kačírek má nemocné nohy, a tak ani nechodí moc daleko. Často vysedává na lavičce za domem a s přimhouřenýma očima sleduje všechno před sebou. Nikdy nevím, jestli jen tak poklimbává nebo zaostřuje, jako by v dálce zahlédl něco zajímavého.

Tvář má hrubou od šedých krátkých vousů. Ale nejvíc se mi líbí jeho husté rozčuchané obočí. Rostou mu z něj divoké trsy silných chlupů, které se krouťí na všechny strany. Taky bych chtěl jednou

mít takové obočí. S ním člověk vypadá nebezpečně a mocně. Teda ne pan Kačírek. Ten se tváří spíš unaveně, ale přitom spokojeně. Ale já bych s ním jistojistě nebezpečně vypadal! A pak by si na mě ve škole nikdo nedovolil.

Paní Kačírková pořád pracuje na zahrádce. Vždycky, když se ohýbá pro plevel, pro mrkev nebo si chce utrhnout rajče z keříku či okurku z dlouhých šlahounů, které jsou až u země, potichu sténá: „Ach, ta moje záda. To je ale fuška.“

Pan Kačírek po pár minutách, přestože už je paní Kačírková docela někde jinde a třeba ani nic dalšího neříká, protrhne to zvláštní ticho moudrou větou: „Tak se ohni v kolenou.“

Kolem nohou paní Kačírkové se přitom pomalu a nemotorně motá jejich pes, takové černé klubko splených chlupů s dlouhým vyplazeným jazykem. Jmenuje se Fousek. Už je prý hodně starý, proto chodí pomalu a neskáče paní Kačírkové po rukách, když se k němu shýbá, protože ho prý lumpárny na rozdíl ode mě dávno přešly.

A tak mi přišlo velmi zvláštní, když jsem za mléčným sklem, právě ve chvíli, kdy jsem na balkóně mamce podával kolíček, uslyšel něco neobvyklého. A nebyly to pantofle pana Kačírka, které při chůzi sune jeden za druhým, jelikož jen těžko zvedá nohy. Ani to nebyly dřeváky paní Kačírkové, které pokaždé vydávají hlasitý zvuk, jako by to byl hudební nástroj. Ani cvakání tlapek s drápky jejich Fouska. Tam za sklem se schovával někdo docela jiný. A já neměl ani páru, kdo by to mohl být.

Kdo to může být?

Sledoval jsem ten rozmlžený stín se zatajeným dechem. Nebyl důvod se něčeho bát. Vždyť byl bílý den! A vedle mě mamka. S tou se nikdy ničeho nebojím. Jenže mi to nedávalo smysl. Tenhle nový stín byl totiž podstatně nižší, než jsou Kačirkovi.

Zatukal jsem na sklo.

„Haló, haló, kdo tam?“ zeptala se moje mamka. Asi si myslela, že hrajeme tu známou hru, kdy se ona zeptá „Kdo je tam?“ a já odpovím „Tady auto“ a máma zatroubí „Tutú, tudy pojedte“. Nebo že řeknu „Sss, tady had“ a ona zasyčí „Sssypejte ssse mi rychle z baráku“.

„Mami, někdo tam je,“ upozornil jsem ji na stín. Jenže ten stín nebyl hluchý a utekl pryč, takže když mamka zaměřila pohled na mléčné sklo, nikoho už nezahlédla.

„To se ti asi zdálo,“ odvětila.

„Ne, někdo tam byl.“

„A kdo?“ divila se.

„Někdo hodně malej,“ dodal jsem nadšeně, jako by to byl objev století. Ale pomohlo to, protože na to mamka řekla: „Aha, to bude asi Kačenka.“ Jenže já jsem to špatně pochopil a usoudil jsem, že myslí *kačenka*, a tak jsem pokračoval: „Ale to nebyl žádný pták.“

„Jaký pták, prosím tě? Kačenka od Kačírků. Jejich vnučka.“

Jelikož jsem se stále tvářil nechápavě, upřesnila to: „Před pár dny se k nim nastěhovala jejich dcera. Víš, ta, jak jsi jí říkal ‚teto Máňo‘, když jsi byl malý a ještě jsi neuměl r...“ Kroutil jsem odmítavě hlavou, že žádnou Máňu neznám, ale mamka pokračovala: „No, a ta má malou Kačenku. Od září bude s tebou chodit do školy. Teda ona půjde do druhé a ty do čtvrté.“

Tak to už dávalo smysl. Jen škoda, že to je holka. Radši bych, kdyby to byl kluk. S ním bych si užil víc zábavy. Ale co s holkou?

„A víš co, Pavlíku? Vem ze skříně v kuchyni tu velkou čokoládu a stav se u Kačírků. Aby ses představil. A dej Kačence tu čokoládu na přivítanou.“

Vytřeštil jsem oči. „A proč já?“

„Myslím si, že to je dobrý nápad,“ řekla odhodlaně.

„Nikam nejdu. Já o ní nic nevím.“ A ještě abych chodil za holkou. Tak to ani náhodou. Ani kdyby se stromy z trucu obrátily vzhůru nohama, postavily se na korunu a kořeny by jim trčely do nebe. Ani kdyby se auta začala po silnici klouzat po vlastní střeše a kočky by honily psy a kousaly je do ocasu. Nebo kdyby ryby lítaly mezi mraky a z nebe by přšela lízátka.

Prostě nikdy!

Jenže jsem byl pochopitelně taky zvědavý. Aby ne! Blížil se konec prázdnin a v okolí nebyl žádný kamarád. Všichni ještě byli někde po výletech, u moře, u babiček nebo na táboře, a já si neměl s kým hrát. Docela obstojně jsem se zabavil u počítače nebo mobilu, ale to se mi pořád taky nechtělo. A proto jsem

se úmyslně poflakoval na balkóně, opřený o zábradlí, jako bych v dálce pozoroval něco hodně zajímavého, a přitom jsem jen čekal, jestli se znovu objeví onen zvláštní stín.

Už po pár minutách mi došlo, že to není zrovna nejchytřejší nápad, protože jestli jsem tu holku vyplašil, tak bych tu taky mohl stát půl dne, než se znovu objeví. A tak jsem si řekl, že ještě napočítám do dvaceti a pak už vážně zalezu zpátky dovnitř nebo se půjdu projít po Lhotce, naší vesnici. Jen tak. Třeba někoho nakonec potkám. A když už jsem měl napočítáno osmnáct, devatenáct, devatenáct a půl, devatenáct a tři čtvrtě a devatenáct a víc jak tři čtvrtě, nedalo se nic dělat, musel jsem říct „dvacet“ a pak odejít.

Jenže vtom se z druhé strany mléčného skla ozvalo: „Čeho dvacet?“

A to byla ona. Nejspíš byla celou dobu schovaná. Ani nepípla.

„Ty seš tam?“ zeptal jsem se hloupě.

„Kde tam? Já jsem tady,“ smála se mi. „Jakých dvacet?“

„To jsem si jen tak počítal.“

„Taky si ráda počítám,“ řekla. „Matika je fajn. Půjdu po prázdninách do druhé třídy, ale matematiku umím až do čtvrté,“ chlubila se.

„To je toho,“ odsekl jsem, protože jsem předpokládal, že si vymýšlí. Copak se sluší, když se dva lidé neznají, aby se ten druhý hned vychloubal a ještě si tak příšerně vymýšlel?

„Učila mě ji mamka. I když nechtěla.“

„Proč?“

„Říkala, že se pak budu ve škole akorát nudit.“

Podivil jsem se a dodal: „Ale o přestávkách se určitě nudit nebudeš.“

„Přestávky nemám moc ráda.“ Překvapila mě odpovědí. Kdybych v tu chvíli jedl, určitě by mi zaskočilo.

„Jako vážně? Ty jsou přece na celé škole to nejlepší!“ Přilepil jsem se přímo ke sklu. Myslím, že z druhé strany musely být vidět moje dlaně a přitisknutá tvář. Ono mléčné sklo sice strašně zkresluje a vůbec přes něj nejdou rozeznat žádné detaily, ale

doufal jsem, že když se k němu člověk přitiskne tak moc jako právě teď já, tak musí být z druhé strany vidět víc než jen rozmazané fleky. „Proč nemáš ráda přestávky?“

„Nechci o tom mluvit.“

„To já zase vůbec nechci mluvit o škole. Radši bych měl pořád jen prázdniny!“ Hlásal jsem to pyšně, jako bych ve vesmíru právě objevil neznámou planetu, i když pravda byla, že poslední týden už mě prázdniny vůbec nebavily, protože jsem ve Lhotce neměl žádného kamaráda. Nakonec jsem narazil na holku, která si hraje na schovávanou za mléčným sklem a nemá ráda školní přestávky.

„Prázdniny mám taky ráda,“ dodala.

Z hluboka jsem vydechl. „Uf, to se mi ulevilo.“

A ona se začala smát jako pískací hračka.

„Nešla bys ven?“ zeptal jsem se.

Vůbec jsem netušil, co mě to napadlo. Vždyť je to přece holka! Ale asi jsem už opravdu potřeboval nějakého kamaráda. Nebo jsem možná dostal jen úžeh.

„Tak jo,“ řekla. „Ale nesmíš se mi smát.“